

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 97.

V Ljubljani, v četrtek 30. aprila 1885.

Letnik XIII.

Nabrgoj.

Pravica je ljuba Bogu in ljudém, tolikanj več jo pa Slovenci čislamo, kedar jo na naših naravnih nasprotnikih zapazimo, naj že bodo potem tisti Nemci ali Lahi. Žalibog, da se pri poslednjih o naših zadevah skoraj nikdar ne moremo pohvalno izraziti; večkrat nam pa tako priložnost Nemci dajejo. Tako smo tudi včeraj brali v listu prave nemške barve, v „Triester Tagblattu“ našega moža opisanega, kakor bi ga tudi noben drugi list opisati ne mogel. O državnem poslancu Nabrgoju je bilo govorjenje. Povod temu je strastna agitacija Tržaške „irredente“, ki si je tudi med Slovenci nekaj pomočnikov pridobila, da ž njimi po okolici ljudi bega. Pravijo jim „cikorijaši“. Vsa agitacija je zaradi tega, da bi se veljava poslanca Nabrgoja po okolici vničila, da bi se mu, če bi šlo, še celo poslanstvo odvzelo, z besedo: da bi jeklenega našega Primorca posadili pod kap. Zaradi tega hodijo od vasi do vasi po Tržaški okolici trije apostoli „irredente“, garibaldijanec Mauroner, dr. Angeli in Rascović, ter dajejo za pijačo in ljudi zapeljujejo, da bi „cikorjaša“ volili, ne pa Nabrgoja.

Kakošen pa je ta Nabrgoj, vpraša „Triester Tagblatt“, da si „concordia“ (cikorija) toliko prizadeva, spodriniti ga — s pijačo in strastno agitacijo? Ta gospod Nabrgoj, — odgovarja takoj na to omenjeni list sam — ni ravno kdo zna kako učen ali kako zgovoren član državnega zbora avstrijskega. On si do sedaj še ni pridobil kakega posebnega vpliva ne po svoji veliki učenosti in ne po izbornih govorih svojih. On ni mož, ki bi se ga oklepale politične stranke, ktere bi od njega svojo jakost dobivale, ki bi si jih nasprotnik bal! In vendar se ga njegovi nasprotniki silno bojé; strah jih je pred njim, to dokazuje borba, ki so jo proti njemu pričeli.

Kje je povod temu? Kaj ga dela tako strašnega? Njegov politični jekleni značaj! V našem parlamentu je veliko poslancev, ki ga nadkriljujejo po duhu in vednosti in zgovornosti, ali niti jednega, ki bi ga nadkriljeval gledé nedotakljivosti značajnosti njegove. Nabrgoj je pravo meso in kri politične načelne zvestobe; v njem je vtelesena tista čista politična krepost, tista politična poštenost, ki se nikdar ne omaje, ki se nikdar ne vdá, ki nas nikdar v zadrego ne spravlja. On ni, da bi rekel za vojskovodja, ki bi boj vodil, pač pa je izvrsten vojak, brez sebičnosti, ki svojo dolžnost spolnuje in zvestobo ohrani. Mandat, ki ga je sprejel od svojih volilcev, je zastopal zvesto, popolnoma in pošteno. V njegovem prepričanju ni bilo prostora za izgovor, kakoršni se pri toliko drugih nahajajo, da bi svoj mandat le „narodnogospodarsko“ zastopal, v političnem oziru bi se pa nič zanj ne brigal. Ne, Nabrgoj je bil tudi tukaj ves na svojem mestu.

Z razvito zastavo hitel je v boj, kjer je trdno stal, kot skala v morji. Njegovega štita se ni prijel nobena rja oportunitizma, ktera dandanes vse politično življenje zastrupuje. Mož priprostega značaja in nebahač s svojimi krepkostmi, je Nabrgoj ob enem pravi in popolen zastopnik naroda, ki ga je v drž. zbor odposlal. On je bil vedno najzvestejši tolmač njegovega političnega mišljenja, njegove državne in cesarske zvestobe, ob enem pa tudi pravi tolmač narodnih želj, njegove nade in njegovih težav.

Kaj pa narod, ki je Nabrgoja do sedaj pošiljal v državni zbor, ali naj ga morda sedaj zavrže, zataji zaradi nekaj litrov terana ali prosekarja, ki ga Mauronerjeva banda po okolici volilcem plačuje? Narod naj bi se dal z omamljivo pijačo zapeljati, da postane sovražen možu, ki ga je do sedaj zastopal, in to zato, ker Nabrgoja njegovi nasprotniki črtijo zaradi jeklenih njegovih načel, ki imajo v srcih prebivalstva svoje korenine, ktero ga je poslalo na Dunaj? Kdor bi našim Primorcem kaj takega pripisoval, imel bi jih zmožne sramotnega čina, ktere ga jim morda podtikujejo njihovi sovražniki, mi in kar je naših pa nikdar ne!

Kdor bi nad tem dvomil, tisti okidal bi z blatom naše Primorce. Prepričani smo, da ta narod ne bo družega volil v državni zbor kakor Nabrgoja in to se bo njemu na čast, nasprotnikom pa na jezo tudi zgodilo!

Kaj, rojaki! — Kaj ne, da se kaj takega o našem narodu in o naših možéh ne bere vsak dan po nemških listih?!

Mi k temu le še dostavljamo: Blagor narodu, ki ima poslance, ktere tudi nasprotniki njegovi spoštujejo — rogovileži se jih pa bojé!

Kmetom v pomoč.

Piše Ivan Belec.

O zemljiškem dolgu.

(Dalje.)

Zakaj kmetje dolg delajo?

Liberalci, ki v židovski rog trobijo, so pravili in sem ter tje še pravijo, da kapital zemljišču pomaga, da zemljišče bolj rodovitno napravlja. To je najostudnejša laž. Res bi kapital moral zemljišču pomagati ali v resnici mu nič ne pomaga, temuč največ škoduje.

Razločevati moramo tu, kakor je bilo že omenjeno, med zemljiškim dolgom in zemljiškim kreditom; prvi je škodljiv, drugi pa koristen.

I. Zakaj in kedaj se kmet zadolžuje?

1. Nekdo, ki je že dvajset let pridno za hlapca služil, in ki si je že kacic 1500 gold. prihranil, si misli, bolj bi bilo, ko bi imel človek kaj svojega, kakor pa da bi se vedno med tujimi ljudmi potikal. Kmalu zvé, da je v obližji pripravna domačija za 3000 gold. na prodaj. V enem tednu je že kupna pogodba narejena, 1500 je plačanih, 1500 pa intabuliranih.

Zemljiški barantač kupi na javni dražbi zemljišče v ta namen, da bi pri nadrobni razprodaji napravil velik dobiček. Sosed pravi v pomenjkovanji sosedu: ona le njiva od prodanega zemljišča se mi tako pripravna zdi, da bi jo brž kupil, ko bi imel le denar. Barantač to precej zvé; brž se podá v krémo, plačuje vino ali žganje in dá onega kmeta poklicati, ki se pijače se vé da ne brani, posebno če se zastonj dobi. Barantač je kaj dober mož, za denar rad čaka, še are ni treba. Zato se kupčija kmalu napravi in kmalu je tudi pol previsoka kupnina intabulirana ne samo na njivo, ampak na ves kmetov grunt. Drugi kmetje pa potem sodijo: če se je ta njiva tako drago prodala, potem je moj grunt tudi precej vreden. Če so pa gruntje na videz več vredni, morajo tudi dote večé biti in dolg se zeló pomnoži. Tedaj, gruntje so na videz več vredni, dolg pa postane v resnici večí.

Dolga, pri katerem se intabulira kupnina ali njeni ostanki, se napravi v avstrijskih deželah vsako leto kacic 40 milijonov gold. Koliko se s takim dolgom zemljišču pomaga? Nič.

2. Trije bratje podedujejo nezadolžen grunt, ki je 6000 gold. cenjen. Tisti, ki grunt prevzame, vzame za svoja brata na posodo 4000 gold., ki se na grunt intabulirajo. Takega dolga se v avstrijskih deželah napravi vsako leto kacic dvajset do trideset milijonov. Koliko je zavolj tega dolga zemljišče rodovitnejše? Nič.

Te vrste dolgovi, namreč ostanki kupnine in dote, so najštevilnejši in najobilnejši. Navadno se pri nas dolg vsako leto pomnoži za toliko, kolikor znašajo kupninski ostanki in dote.

3. Nekdo si misli, kaj ko bi si štacuno napravil, ali bi bil „nobel“. Štacuna je kmalu narejena, ker na grunt se povsod blago dobi. Ali reveža, ki bi bil rad „nobel“! pa o štacuni nič ne razume, marsikdo opehari. Ni dolgo in na grunt se intabulira nekaj stotakov. Koliko ta dolg zemljišču koristi? Nič.

4. V pijanosti se sin s svojim tovarišem stepe in ga močno rani ali pa kako deklo zapelje. Oče si misli, kaj takega še pri naši hiši nikdar ni bilo, zato bi bilo preveč sramotno, ko bi se zdaj kaj takega razglasilo. Da se neljuba reč potlači, se vzame nekaj stotakov na posodo.

5. Gospodar je zapravljivec, vsi krémarji mu delajo križe. Ima tudi hčer, ktero bi rad omožil, ali treba je dote in ženitovanje tudi ni zastonj. Koliko je zaradi tacih stvari intabulirani dolg zemljišču koristil?

6. Gospodar mora meseca maja davke plačati, ko ni bora pri hiši. Napravi se prvi dolg, kteremu se kmalo drugi pridruži.

Koliko je v teh šestih slučajih sposojeni kapital zemljišču koristil? Nič in vendar se je na zemljišče intabuliral.

II. Zakaj in kedaj kmet kredita potrebuje?

1. Gospodar ima velik pa zeló močviren travnik; vé pa, da bi se dal ta travnik s petimi sto osušiti, in da bi potem toliko bolje seno rastlo, da bi samo iz tega poboljška v petnajstih letih mogel vrniti posojenih pet sto. Na drugem kraju ima morebiti pust travnik, ki bi se z napeljevanjem vode ali gnojenjem isto tako zboljšal ali denarja manjka.

2. Sin je dobil od očeta zeló zanemarjeno zemljišče; oče je raje seno pred košujo prodajal, kot bi bil živino redil. Misli si sin, ker je gospodarsko poslopje prostorno in ker jaz in moja družina nismo ravno preobilo z delom preobloženi, bi bilo gotovo bolje živino rediti kakor pa seno prodajati; ko bi imel kacic štiri sto gold., nakupil bi si žrebet in telic, in v dveh ali treh letih bi s priredkom vse zamogel vrniti.

Ti izgledi nam jasno kažejo, kedaj zemljiški posestnik dolg dela in kedaj rabi kredit. Zdaj se pa ozrimo krog sebe ter pogledimo zadolžene kmete. Zakaj so se zadolžili? V sto slučajih gotovo devet in devetdesetkrat zategadel, ker jih je potreba gnala ali ker so bili zapravljivi in morebiti komaj enkrat zategadel, da so svoje zemljišče zboljšali. In tudi v tistih redkih slučajih, kedar kdo v zboljšanje svojega zemljišča na posodo vzame, se mu ne dá priložnost, da bi svoj dolg, recimo v petnajstih letih polagoma poplačal ali amortiziral.

Mi tirjamo tedaj, da se v prihodnje ne smejo

naj bile bi odprte Angležem tudi Dardanele in Bospor.

Roka roko omije mislili so si *Angleži*, ko so se zopet na Turčijo obrnili, da jim prost uvoz preko Dardanel dovoli v Črno morje, in so ji za protiplačo dovolili, da sme Egipt s samimi turškimi vojaki zasedati, ako bi se ji ravno ljubilo. Še več! Tudi če bi se ji poljubilo s svojim vojnim brodom po morji morda v Črno morje kak izlet napraviti, preskrbela bi jo Anglija z vsem, kar bi ji za to treba bilo. To je vendar več kakor pa dobro prijateljstvo, če tudi Angleži trdijo, da bi Turkov za svoje prave zaveznike nikdar ne marali. Kakor se pa nikjer ljudi ne manjka, ki si ob raznih priložnostih v človeškem življenju smatrajo za svojo dolžnost tu pa tam svetovati, svariti, opravljati ali pa čez mero hvaliti, tako ste tudi v Carigradu Avstrija in Nemčija to nalogo prevzeli in ste visoko porto svarili, da naj se nikari ne prenašli, da ji ne bode morda jutri žal, kar je danes obljubila. Če ste kaj prida opravili, nam ni znano; pokazalo se že bo, kedar pride čas za to, ako bi Turčijo le preveč angleški zlati mikali. Da Angleži na nekaj tisoč funtov ne bodo gledali, se razume, saj so rekli, da ne bodo nobene priložnosti zamudili, le da se jim priložnost ponudi Ruse ondi za grive'stresti, kjer jih bo najbolj bolelo.

Kar smo večeraj dopoludne gledé Egipta pisali, potrdil nam je popoldne telegraf za dognano reč. *Egiptovska vlada* se je zmodrila in je Francoze lepo za odpuščanje prosila zaradi storjene predrznosti, s katero jim je časnik vstavila in tiskarno razdajala. Ob enem je pa še obljubila, da mu hoče tiskarno zopet vrediti, kar se tudi popolnoma spodobi in časnik „Bosphore Egiptien“ zna dalje izhajati. Kaj pa je tudi hotel Nubar paša? Saj mu drugzega ni ostajalo ali odpovedati se ministrom, z njim vred pa tudi upanju, da bi mu bilo sploh kedaj še mogoče vstesti se na prestol namestnega kralja, po katerem hrepeni, kakor jelen po bistri studenčici, ali pa lepo za odpuščanje prositi, kakor je med olikanimi ljudmi navada. Nubar paša si je reč premislil in se je za poslednje odločil, kar je tudi prav storil. Na koga pa naj se zanaša, ali morda na Angleže ali pa na Turčijo? Če je že v minulem poletji egiptovska vlada se hitro spametovala, ko je bila nekoliko poprej kar iz lastnega nagiba nekaj bankerotu podobnega napovedala in so bile evropske velesile zaradi tistega zavezale nad njo, ji sedaj pač ni drugzega kazalo. Egipt je sicer za jedno blamažo bogateji, za jedno nado, oziroma samovoljo revnejši, toda kaj to? Kdo zna koliko jih še bo, preden bo konec sveta in konec politike, toraj pač na eni več ali manj ni ravno kdo vé koliko ležeče, mislil si je Nubar paša, ter je za odpuščanje prosil. Francozi pa vljuden narod, so mu pa tudi takoj v roko segli in v deželi faraonov bo zopet mir.

Izvirni dopisi.

Iz Ribnice, 28. aprila. (Požar. Volitve.) Čudno se mi zdi, da Vam ni nobeden o požaru, kateri je bil v Dolenjivasi pri Ribnici, bolj natanko sporočil. Nate toraj kratko naznanilo.

23. aprila t. l. popoldne ob 3. uri sta čisto mlada fantina naredila ogenj s klinčeki v nekem skednju. Ogenj se hitro razširi in pogorele so 4 hiše in več skednjev in kozolcev, pravijo, da 39. Morebiti da so tudi hiše v tem številu računjene. Ko bi ne bila neka ženska hitro pritekla v skeden, bi bila tudi fantina zgorela, tako naglo je bilo. — Zavarovani so bili vsi, se vé, da le za majhne svote; posestniki imajo toraj še zmirom veliko škode.

Volitve so pred durmi. Kaj bo? Jaz mislim, da bo najboljša, ako volimo stare. Kočevska profesorja A—ž in K—lj agitirata in na vse kripilje priporočata Šukljeja; a zaupanje se ne dá prisiliti, če ga ni.

Čuje se, da po deželi se ponuja več uradnikov za državno poslanstvo. Je li vse res, ne vemo; mislimo pa, da to nikakor ne gré — škoda — je za državljane, škoda tudi za državo. Najbolje bo menda res, če pri starih ostanemo; pa počakajmo, kaj nam bote nasvetovali.

Iz Novega mesta, 28. aprila. Dolgo časa so že razburjali duhovi po našem mestu gledé volitve in oseb novih poslancev za bodoči državni zbor. Od več strani se je tudi izrazila želja, naj se prično o tej stvari očitni razgovori po časopisih. Pa dosihdób je bilo vse tiho, češ, naj list sam najprvi spregovori, potem se bode zadeva razjasnila. „Slovenec“ je v št. 94 dne 27. aprila govoril in pojasnil prizadevanje dosedanjih poslancev, ki so pač vrlo zastopali Kranjsko, in si prizadevali doseči, kar je bilo sploh doseči mogoče, zlasti se tudi potezali za dolenjsko železnico.

So pa v Novem mestu tri stranke, izvzemši še nemčursko. Pristašem prve stranke je bil gospod Šuklje vzor, dokler se ni sprl z „Narodom“ in

„Slovanom“; sedaj se med njimi njegovo ime še imenovati ne smé. — Druga stranka pa je do zadnjih dni mislila, da bo edini g. Šuklje kos dolenjsko železnico dodelati, ako ga izvolijo v državni zbor. Načelnik tej stranki je g. dr. A. Poznik, tukajšnji župan. Delal in agitiral je za Šukljeja po vsi moči proti g. grofu Margheriju, češ, on edini je govornik, on le nam dobi železnico, dosedanji poslanci so le za — kdo vé — kaj skrbeli.

Pred par dnevi ste imeli obe stranki o tej zadevi posvetovanje in prišle do tega-le kompromisa: dr. A. Poznik naj prevzame kandidaturu za kmečke občine proti Pfeiferju, ki tudi nekterim, ne znamo zakaj, ni po volji; on pa naj opusti agitacijo za Šukljeja. S tem je bila stvar rešena in g. dr. A. Poznik proglašen kandidatom za kmečke občine od mestnih volilcev!

Tretja stranka, konservativna, pa se je potezala za stare poslance, češ, čemu si izbirati družih, kojih še ne pozna, ko sta se bivša poslanca vedno korektno obnašala in glasovala. Pa je že taka, da imajo Slovenci to slabo lastnost, da le preradi čislajo to, kar pride iz inostranstva, bodisi že v tej ali oni zadevi. To veljá tudi v osebah. Če sta se bivša dosedanja poslanca grof Margheri, ki je bil prevzel kandidaturu v jako kritičnih časih, in se žrtvoval — če bi bil tudi propadel — in pa g. V. Pfeifer, ki že toliko let zastopa Dolenjsko ter se marsikterokrat potegnil za njo, — vrlo zastopata Dolenjsko, čemu iskati družih, o katerih še ne znamo, kako bodo plašč zabračali po vetru. Že govor veli: „Bolje je, drži ga, nego lovi ga.“ Osobito pa se gotovo nihče „Slovenčeve“ stranke ne bode ogreval za kandidata, ki se je potezal za g. Šukljeja, ker let 1872—1874 še nismo pozabili, a g. profesor tudi še ni dal poročstva, da je spremenil svoje tedanje nazore.

Z Dolenjskega, 28. aprila. Povsod in v vsaki — tudi najmanjši družbi — se zdaj govornica suče o novih državnih volitvah, oziroma bodočih poslancih. Očiten dokaz, da se Slovenci dovolj zavedamo, ter da bomo zopet pokazali do katerih mož imamo pravo zaupanje. Nekteri skrivni agitatorji doli ob Savi nekje in v metropoli Dolenjski naj si nikar ne domišljujejo, da bodo nas Dolenjce zopet na limance vjeli! Nikoli več! To naj si dobro zapomnijo. Mi hočemo zvesti ostati sedanjemu zastopniku grofu Margheriju, ker ga poznamo, da je mož značajan, dober državljani in zvest zastopnik konservativnih načel.

Čudom se pa mora slovenski svet čuditi, da nekteri ljudje celó zoper dozdanjega poslanca dolenjskih kmetskih občin rujejo... Kdo pač med Slovenci ne pozna Viljema Pfeifer-ja, ki je pri nas, rekel bi, skoraj najbolj znana oseba! Vsak dolenjski kmet dobro vé, koliko dobrega je ravno g. Pfeifer storil za našo ubogo stran. Ako je Dolenjsko zadela toča ali kakošna druga nesreča, je bil on prvi, ki je prišel na pomoč z novci ter tam, kjer je bilo treba, povzdignil svoj glas za našega nesrečnega kmeta. Nam vsem je še dobro v spominu, kako izvrstno je on pred kratkim govoril v državnem zboru proti hudem iztirjevanju davkov in v visoki zbornici slikal veliko bedo dolenjskega kmeta. Po vsi pravici in resnici smem trditi, da se je g. Pfeifer vedno in kjerkoli je le bilo treba, potegoval za našo lepo — a zanemarjeno Dolenjsko, in preverjeni smo, da nihče ne vživa pri našem kmetu večega zaupanja, kakor ravno on!

Koliko je g. Pfeifer žrtvoval v novcih, je nam tudi dobro znano. Če je izšla na novo kakšna slovenska knjiga, je bil on zopet prvi, ki je kupil po več iztisov ter je razdelil brezplačno med revno ljudstvo. Kot ud „družbe sv. Mohora“ je včasih naročil po 15 iztisov iz tega namena, da je vse knjige razdelil potrebnjšim kmetovalcem. Naš g. Viljem Pfeifer tudi ni pozabil revne šolske mladine. Šole na Raki, v Krškem in drugodi ga imajo zapisanega kot največjega dobrotnika za revno šolsko deo. Največ zaupanja in spoštovanja pa naš dosedanji zastopnik v državnem zboru zasluži zaradi tega, ker je on čist in neomahljiv značaj, ki se vedno in zvesto drži svojih načel. Ni še dovolj, da je poslanec le napihnen govornik, kajti s tem še ne doseže vsega. Dejansko, dejansko je treba pokazati, kakor je starih že večkrat naš g. Viljem Pfeifer. Mirno in pošteno delovanje več koristi, kakor pa prazno in puhlo besedovanje.

Tacega poslanca, ki želi, da bi dolenjski kmet železnico sam na svojo stroške zidal, ne maramo in se bomo z združenimi močmi vzdignili zoper njega.

Tisti prijatelji njegovi, ki so mu pripomogli, da je prišel v deželno zbornico, naj se nikakor ne domišljujejo, da bodo nas še kdaj izvabili na led. Naše geslo naj bo: „Proč z breznačajniki in odvisnimi ljudmi!“ V dan volitve bomo pa pokazali, do kterege moža imamo zaupanje. Glasovali bomo za naša prijatelja v pravem pomenu besede, dosedanja poslanca gg. Margheri-ja in Pfeifer-ja.

Iz devete dežele, po sv. Marku tisti dan. Iz vseh krajev dobivate dopise, samo iz devete dežele ne. Ker vem, da bi marsikoga zanimalo zvedeti, kako se nam tu godi, zato Vam hočem povedati naslednjo prav resnično dogodbo.

Tisto popoldne pred sv. Jurijem nam je dala gosposka na znanje, da bo na sv. Jurija dan popoldne kmetijski učitelj podučeval na neki gori (ime-nujmo to goro zavolj lepšega kranjsko goro). Kaj ne, da se marsikom čudno zdi, kako je mogoče, da nam gosposke, še le zadnje popoldne na znanje dajo. Pri vas bi seveda, kaj tacega ne bilo mogoče, ker ste v omiki najmanj petdeset let za nami. Pri nas imamo pa že povsod telefone od hiše do hiše, zato lahko ljudstvo skupaj skličemo, kedar hočemo. Ali bila je nesreča ta dan, menda zaradi slabega vremena ali pa je bil kak drug šment, telefoni niso hotli delovati in naši ljudje niso mogli zvedeti, kaj se bo na sv. Jurija dan popoldne na gori godilo.

Pride dan sv. Jurija. Jaz premisslujem, kaj bi storil, nazadnje si pa zmislim: da ne bo vseh manjkalo, naj grem saj jaz. In res, primem za popotni les, ki se mu pravi marela, pa jo mahnem. Med potjo se mi vrivajo prevzetne misli, češ kako bi se ti zdaj-le postavljaj, ko bi imel cel batalijon ukaželjnih gospodarjev okoli sebe.

Prisopiham opoldne na goro in lejte čudo (se vé, po vaših pojmi, pri nas se kaj tacega nikomur čudno ne zdi) kmetijski učitelj jo briše že ravno naprej. Kako to? Pri vas so zamude na dnevnem redu, pri nas se pa vse le prerado prehitro zvrši. Če pravi pri vas kaka komisija, da pride dopoldne, pride gotovo še le popoldne. Pri nas je pa narobe; če pravi gospoda, da pride popoldne, se kaj rado zgodi, da že dopoldne vse opravi. Vidite, povsod je kaj posebnega.

Zdaj sem si mislil: Dobro, da sem sam prišel, drugač bi bili ljudje rekli, da sem jih za nos vodil, kajti tudi pri nas so ljudje neumni; temu v dokaz vam je moja visokost, kajti ko bi bil jaz le nekoliko mislil, bi bil gotovo dopoldne prišel, zato ker je bilo popoldne pisano.

Morebiti bi kdo rad zvedel, kak poduk je bil v deveti deželi na gori dopoldne na sv. Jurija dan. Precej povem. Jaz se ve da sem zamudil, pa so mi drugi vse povedali. Pri nas je kakor pri vas v šoli glavna stvar učitelj. Ker tisto dopoldne ni bilo učenec, zato je imel učitelj sam šolo in zategadel nisem mogel nič natančnejega zvedeti. In zategadel, ker je bila že dopoldne šola, je popoldne ni bilo treba.

Tako se godi v deveti deželi. Kedar se mi bo ljubilo, bom pa še pisal.

Iz Marihora, 29. aprila. (O volilnih zadevah.) Volitve v državni zbor za Štajarsko so, kakor Vam je že gotovo znano, razpisane, in sicer bodo volile kmečke občine 2. junija, mesta in trgi 5. junija, trgovinsko-obrtnijski zbornici 8. junija in veliki posestniki 9. junija.

Nemški liberalni volilni komité za Štajarsko je sklenil 3. maja v Gradcu zbrati svoje somišljenike na nek „Parteitag“, kjer se bodo pogovarjali o volilnih zadevah sploh in zlasti o svojih bodočih kandidatih. Odbor „Slov. političnega društva“, ki bo vodil volilne zadeve na Slovenskem Štajaru, pa bo najprej vprašal dosedanje državne poslance gg. barona Goedolna, dr. J. Vošnjaka in Božidara Raiča, so li voljni tudi v bodoči državni zbor poslanstvo sprejeti, in od njihovih odgovorov še le bode odvisno, kaj da bode se nadalje gledé teh volitev vkrenilo.

Cela štajarska dežela ima voliti 23 poslancev, namreč veliki posestniki 4, mesta in trgi 8, trgovinski zbornici 2 in kmečke občine 9 poslancev.

Do zdaj je od teh 23 poslancev bilo 15 liberalnih Nemcev, 5 konservativnih Nemcev in 3 Slovenci.

Zastopniki velikega posestva, vseh mest in trgov, tudi po slovenskem Štajarskem, in obeh trgovinskih zbornic v Gradcu in Leobnu, — na slovenskem Štajarskem nimamo nobene trgovinsko-obrtnijske zbornice — so spadali k nemški liberalni stranki in so bili udje „združene leve“, le zastop-

